

Á - ron vett ö - rök - sé - ged - hez

Drá - ga jó - a - ka - rat - tal.

2. Kijelentéd irgalmadban, / Szentséges végvacsorádban, / Hogy áldozattá lettél; / A benned bízó hívekért, / Halált nemző vétkeikért / Egyszer eleget tettél. / Kikkel is végig lakozol / És karjaidon hordozol, / Sőt azokkal egyesülsz; / Szentleked által bennük vagy, / Noha felséged dicső nagy, / S az Atyának jobbján ülsz.
3. Azért, akik tusakodnak, / Bűneiken szomorkodnak, / És hittel reád néznek; / Üdvözítésedet várják, / Bűn előtt szívük bezárják, / Megtérni igyekeznek; / Kívánnak néked engedni, / Szent életben nevelkedni, / És futnak jóvoltodhoz: / Azok mint édes fiaid, / Kebeleden nőtt juhaid, / Méltók szent asztalodhoz.
4. De a színes képmutatók, / Bűnt vetők, gonoszt aratók / Innen távol menjenek; / Megtérni nem tudó szívek, / Álnokságra felvont ívek / E jóval ne éljenek. / Ti, álnokságnak fiai, / Fussatok el, mert javai / Az Úrnak nem tiétek; / Ha éltek itt méltatlanul, / A harag csalhatatlanul / Reátok száll, higgyétek.
5. Hát, lelkem, hallgasd Uradat, / Próbáld meg tennenmagadat, / Úgy járulj ez asztalhoz. / Higgy, térj meg, a bűnt utáljad, / Az Istent féljed, szolgáljad, / Fuss hozzá mint kőfalhoz. / Uram, ezekre kész vagyok, / De hibáim sokak, nagyok, / Rajtam nagy terhek vannak: / Ó, Jézus, engem ne hagyj el, / Segélj, tőlem ne maradj el, / Sőt, válassz el magadnak.